

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: Георги Ст. Мулешков
Магдалена Д. Инджова

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Георги Ст. Мулешков Въззивно гражданско
дело № 20231800500719 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 221 от 17.08.2023 г. по гр. д. № 639 / 2022 г.,
постановено на основание чл. 250 ГПК, Костинбродският районен съд е
оставил без уважение искането на ищцата Д. Л. Х. за допълване на
основното решение № 196 от 30.06.2023 г., като бъде дадено разрешение
на майката за издаване на лична карта и на паспорт по реда на ЗБДС на
малолетното дете Б. Д. Х., без да е необходимо изричното съгласие на
бащата Д. М. Х..

Решението е обжалвано от ищцата с доводи за неправилност.

С отговора по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна оспорва
жалбата.

Софийският окръжен съд съобрази следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е
допустима. С нея се обжалва валидно и допустимо решение на

първоинстанционен съд.

Обжалваното решение е неправилно.

В основното си решение от 30.06.2023 г. Костинбродският районен съд изобщо не е разгледал искането за така нареченото „заместващо съгласие“ по чл. 127а, ал. 1, пр. 2 СК относно издаването на необходимите лични документи при пътуване на детето в чужбина. Съдът е разгледал единствено въпроса за пътуването на детето със съгласието на всеки единия от родителите, без да е необходимо съгласието на другия родител. Исковата молба на майката и насрещният иск на бащата са били отхвърлени частично досежно срока, за който се дава заместващото съгласие за пътуване – пет години от влизане на решението в сила, а не до навършване на пълнолетие, каквито са били исканията на родителите. Този извод относно предмета на произнасяне следва не само от решението (двата диспозитива), но и от мотивите.

Тъй като в мотивите съдът изобщо не е формирал воля по искането на майката за издаване на лични документи за пътуване в чужбина, не е налице очевидна фактическа грешка. Изправени сме пред хипотезата на чл. 250 ГПК – съдът не се е произнесъл по цялото искане на ищцата. Основното решение следва да бъде допълнено, като искането за даване на заместващо съгласие при издаване на необходимите лични документи при пътуване на детето в чужбина следва да бъде разгледано по същество от районния съд, в чиито правомощия като първа инстанция е да прецени дали да го уважи, или да го отхвърли.

При постановяване на съдебния акт районният съд следва да съобрази и следното: С исковата молба ищцата е направила искане съдът да разреши „издаването на документи за задгранично пътуване“ на малолетното дете, без да е необходимо съгласието на бащата. Едва с молбата по чл. 250 ГПК предметът на искането е бил разширен – да се даде разрешение на майката „за издаването на лична карта и паспорт по реда на ЗБДС“ на малолетното дете, без да е необходимо изричното съгласие на бащата. Така формулирано, искането се поддържа и пред въззивната инстанция в производството по обжалване на решението по

чл. 250 ГПК. Районният съд обаче ще следва да се произнесе по същество само по първоначално заявеното искане. На първо място, действащият ГПК не допуска последващо обективно съединяване на искове, още повече че искането за даване на заместващо съгласие за издаването на лична карта е било направено след приключване на устните състезания пред първата инстанция. На следващо място, съгласието на двамата родители е необходимо само при издаването на паспорт или заместващ го документ (чл. 45 ЗБЛД), като именно паспортът е документът за преминаване на държавната граница на Република България и за пребиваване извън нея (чл. 34, ал. 1 ЗБДЛ). Личната карта на българските граждани е основен идентификационен документ за самоличност, валиден на територията на Република България или на територията на друга държава съгласно международни договори (чл. 23, ал. 1 ЗБДС), но административно задължени да притежават лични карти са само българските граждани, навършили 14-годишна възраст. В настоящия случай детето е малолетно. То все още няма право и задължение да притежава лична карта като основен идентификационен документ, а след навършване на 14-годишна възраст ще следва само да поиска издаването на лична карта (чл. 29, ал. 1 ЗБДС) в присъствието само на единия от родителите (чл. 31а, ал. 2 ЗБДС). Неслучайно чл. 127а СК регулира обществените отношения, свързани с пътуването на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, но не и обществените отношения, свързани с издаването на лична карта. Всичко това сочи и на липса на интерес от искането за даване на заместващо съгласие при издаването на лична карта, направено едва с молбата по чл. 250 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 221 / 17.08.2023 г. по гр. д. № 639 / 2022 г. на Костинбродския районен съд, постановено по реда на чл. 250 ГПК.

ВРЪЩА делото на същия състав на Костинбродския районен съд за

постановяване на допълнително решение, с което да бъде разгледано по същество искането с правно основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1, пр. 2 СК, направено от ищцата с исковата молба.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____